

Gopių išsiskyrimo ir sielvarto giesmė, kai Akrūra atvyko į Vrindavaną paimti Krišnos į Mathurą. Vrindavano gyventojai džiūgavo, kad turės progos aplankyti miestą, ir tik gopės širdimi suvokė, kad Krišna nebegrįš...

Gopės tarė: Likime, tu visiškai neturi gailesčio! Tu suvedi įkūnytas esybes draugystėje ar meilėje, o tada be jokios prasmės vėl juos išskiri, kol jie nepatenkino savo troškimų. Toks įnoringas tavo žaidimas panašus į vaiko.

Parodęs mums Mukundos veidą, tamsių garbanų įrėmintą, papuoštą švelniais žandais, pakelta nosimi ir švelniomis šypsenomis, kurios sunaikina bet kokias kančias, dabar šį veidą vėl slepi nuo mūsų. Toks tavo elgesys visiškai nederamas.

Likime, nors čionai atvykai vardu Akrūra, iš tiesų tu esi žiaurus, nes kaip kvailys iš mūsų atimi tai, ką jau kartą davei - akis, kuriomis mes matėme visos tavo kūrinijos tobulybę kiekvienoje Viešpaties Madhudvišos kūno dalelėje.

Deja, Nandos sūnus, kuris akimirksniu gali nutraukti meilės draugystę, net nepažvelgs tiesiai į mus. Jėga Jo užvaldytos, mes palikome savo namus, artimuosius, vaikus ir vyrus, vien tik tam, kad tarnauti Jam, bet Jis visuomet ieško naujų mylimųjų.

Kitas saulėtekis tikrai bus palankus Mathuros moterims. Visos jų svajonės dabar išsipildys, nes Vradžos Viešpačiui įžengus į jų miestą, Jo veide jos galės gerti šypsenos, sklindančios iš Jo akių kampučių, nektarą.

O gopės, nors mūsų Mukunda yra protingas ir labai paklusnus savo tėvams, kai tik jis pakliūs į Mathuros moterų saldžių kaip medus žodžių pinkles ir susižavės jų viliojančiomis droviomis šypsenomis, kaip Jis galės kada nors sugrįžti pas mus, paprastas kaimo merginas?

Kai Dāśārhos, Bhojos, Andhakos, Vāṣṍṍṍiai ir Sātvatos pamatys Devakī sūnų Mathuroje, jie tikrai patirs didelį festivalį savo akims, lygiai taip pat kaip ir tie, kas matys jį pakeliui į miestą. Galų

gale, gi Jis yra sėkmės deivės mylimasis, bei visų transcendentinių savybių šaltinis.

Tas, kuris elgiasi taip negailestingai, tikrai neturėtų būti vadinamas Akrūra. Jis toks žiaurus, kad net nebandydamas paguosti sielvartaujančius Vradžos gyventojus, jis išsiveža Krišną, kuris mums brangesnis už mūsų gyvybes.

Kietaširdis Krišna jau įsėdo į vežimą, o dabar šitie kvaili piemenys jaučiais įkinkytuose vežimuose skuba paskui Jį. Net vyresnieji nieko nesako, kad Jį sustabdytų. Šiandien likimas nusistatęs prieš mus.

Geriau mes kreipkimės tiesiai į Mādhavą, ir sustabdykime Jį. Ką mums galės padaryti šeimos vyresnieji ir kiti giminaičiai? Dabar, kai likimas išskiria mus su Mukunda, mūsų širdys jau yra apgailėtinos, nes be Jo mes negalime iškęsti nei vienos akimirkos.

Kai Jis sukvietė mus į rāsos šokio ratą, kuriame mes džiaugėmės Jo meilėmis ir žavinčiomis šypsenomis, Jo žavingais ir paslaptiniais žodžiais, žaismingais žvilgsniais ir apkabinimais, daugybė naktų prabėgo tarsi viena akimirka. O gopės, kaip mes įveiksime šią neišmatuojamą tamsą, kai Jo nebebus?

Kaip galėsime mes egzistuoti be Anantos draugo Krišnos, kuris vakarais grįždavo į Vradžą, supamas savo draugų piemenukų, Jo plaukai ir girlianda būdavo aplipę karvių kanopų pakeltomis dulkėmis. Kai grodavo fleita, savo besišypsančiais įkypais žvilgsniais Jis pavogdavo mūsų protus.

Śukadeva Gosvāmis tarė: Ištarusios šiuos žodžius, Vradžos merginos, kurios buvo taip prisirišusios prie Krišnos, be galo susijaudino suvokusios neišvengiamą išsiskyrimą. Pamiršusios bet kokią gėdą jos garsiai sušuko: „O Govinda! O Dāmodara! O Mādhava!”